

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 60Cb/60/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123205196
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Krošlák Cmerová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2025:2123205196.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Evou Krošlák Cmerovou v právnej veci žalobcu: žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, IČO: 31 749 542, so sídlom Lamačská cesta 4256/8, 833 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom obec C., XXX XX C., t.č. ÚVTOS Dubnica nad Váhom, Dukelská Štvrť 941/01, 018 41 Dubnica nad Váhom, o zaplatenie 16.879,34 eur s príslušenstvom, takto,

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi:

- istinu vo výške 16.879,34 eur,
- zmluvný úrok vo výške 4.261,33 eur,
- úrok z omeškania vo výške 8.326,22 eur,
- zmluvnú pokutu vo výške 3.070,33 eur,
- zmluvný úrok vo výške 2,6% ročne z nesplatennej istiny vo výške 22.094,96 eur od 03.07.2021 do zaplatenia,
- úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nesplatennej istiny vo výške 22.094,96 eur od 03.07.2021 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 29.06.2023 domáha uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť 16.879,34 eur s príslušenstvom z titulu uzavretej zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru.

2. Žalobca v žalobe uviedol, žalobca je štátnym účelovým fondom, právnickou osobou, zriadenou osobitným zákonom, ktorá je finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu. Zohľadňujúc aktuálne platnú legislatívu vymedzujúcu rámec fungovania a činnosti Žalobcu je možné konštatovať, že Žalobca nevykonáva svoju činnosť nezávisle a samostatne v miere typickej pre subjekty vykonávajúce štandardné obchodné a podnikateľské činnosti, pretože ex lege: i. podlieha správe Ministerstva dopravy a výstavby SR (ďalej len „Ministerstvo“) (§ 2 ods. 1 zákona č. 150/2013 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o ŠFRB“: Správcom fondu je Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky), ii. hospodári podľa schváleného rozpočtu zapojeného finančnými vzťahmi na rozpočet Ministerstva (§ 5 ods. 2 zákona o ŠFRB: Rozpočet fondu je zapojený finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva), iii. o zmenách v jeho rozpočte rozhoduje minister sám alebo po predchádzajúcom písomnom súhlase Ministerstva financií SR, iv. podlieha kontrole svojej činnosti Ministerstvom (§ 17 ods. 1 zákona o ŠFRB: Ministerstvo vykonáva kontrolu dodržiavania ustanovení zákona o výške podpory, podmienkach a postupe pri poskytovaní podpory), v. jeho základný vnútorný predpis upravujúci jeho

organizáciu a činnosť podlieha schváleniu Ministerstva (§ 20 ods. 1 zákona o ŠFRB: Podrobnosti o organizácii a činnosti fondu upravuje štatút fondu, ktorý schvaľuje minister). Napriek skutočnosti, že pre posúdenie statusu určitej fyzickej alebo právnickej osoby ako dodávateľa v rámci spotrebiteľských právnych vzťahov, je jej súkromnoprávny alebo verejnoprávny charakter irelevantný (t.j. verejnoprávny subjekt môže a v praxi aj reálne nadobúda postavenie dodávateľa uzatvárajúceho a plniaceho spotrebiteľské zmluvy), neznamená to bez ďalšieho, že každý subjekt verejného práva je automaticky dodávateľom na účely spotrebiteľských zmlúv iba z titulu poskytovania určitej služby alebo výkonu určitej činnosti. Žalobca poukázal na skutočnosť, že na základe Zmluvy o poskytnutí podpory č. XXX/XXX/XXXX bol dlžníkom: A. B., r.č.: XXXXXX/XXXX (ďalej len „Žalovaný“) a D. B., B. E., r.č.: XXXXXX/XXXX poskytnutý úver vo výške 23. 235,71 EUR (700. 000,Sk) pri základnej úrokovej sadzbe 2,6 % p.a. s dobou splatnosti 30 rokov. V tomto období poskytovali banky porovnateľné úvery pri základnej úrokovej sadzbe v rozpätí medzi 7% až 8%. Z uvedených skutočností vyplýva, že činnosť, ktorú Žalobca vykonáva, nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo podnikateľskú, pretože nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky. Žalobca má za to, že je vždy potrebné dôsledne posúdiť charakter činnosti vykonávanej príslušným subjektom, či vo vzájomných súvislostiach napĺňa pojmové znaky obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na činnosť Žalobcu vykonávanú na základe osobitného zákonného štatútu, ktorým je predovšetkým zákon o ŠFRB, pojmové znaky obchodnej činnosti (t.j. zámer smerujúci k dosiahnutiu zisku, výkon povolania alebo profesie, kvalifikovaný výkon činnosti napĺňajúci znaky trhového správania založeného na ponuke a dopyte) u neho absentujú. Žalobca uzavrel dňa 13.03.2003 s dlžníkmi: A. B., r.č.: XXXXXX/XXXX (ďalej len „Žalovaný“) a D. B., B. E., r.č.: XXXXXX/XXXX (spolu ďalej len „dlžníci“) Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. XXX/XXX/XXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej bola dlžníkom poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 23.235,71 EUR pri základnej úrokovej sadzbe 2,6 % p.a. s dobou splatnosti 30 rokov a s mesačnou splátkou vo výške 93,04 EUR (2.803,- Sk). V zmysle čl. IV (Splácanie úveru) Zmluvy o úvere: Žiadateľ sa zaväzuje splatiť fondu celý úver so základnou úrokovou sadzbou vo výške 2,6% na účet v banke, ktorý fond ako veriteľ oznámi písomne dlžníkovi do 45 dní odo dňa uzavretia tejto zmluvy. Dlžník sa súčasne zaväzuje, že dlh, ktorý sa skladá z úveru a úroku bude splácať pravidelnými mesačnými splátkami a to tak, že platba bude vykonaná vždy do 15. kalendárneho dňa nasledujúceho mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru. Dlžníci počas zmluvného vzťahu neuhradili mesačné splátky pravidelne a v dohodnutej výške, čím sa dostávali do omeškania. V prílohe Žalobca predložil „Históriu splácania“, t.j. históriu pohybov na splátkovom účte dlžníkov, z ktorej je zrejmé, že dlžníci mali zlú platobnú disciplínu. Na základe Výzvy na úhradu dlžnej sumy pred odstúpením od zmluvy zo dňa 15.04.2021 (ďalej len „Výzva na úhradu“) vyzval Žalobca Žalovaného, aby uhradil dlh na omeškaných splátkach v celkovej výške 25.725,16 EUR pozostávajúci z istiny a úrokov z omeškania. Výzvu na úhradu si Žalovaný neprevzal na pošte v odbernej lehote, zásielka bola následne vrátená Žalobcovi, čím ju Žalobca považuje za doručení v deň uloženia zásielky na pošte (t.j. dňa 22.04.2021). Z dôvodu, že si Žalovaný i naďalej neplnil povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o úvere, došlo k splneniu podmienky ustanovenia článku VIII., bodu 8.4. Zmluvy o úvere, podľa ktorého v prípade, ak je dlžník v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov, je fond oprávnený po doručení výzvy k vyrovnaniu splátok od zmluvy odstúpiť jednostranne, ak nebudú splnené podmienky uvedené vo výzve. Veriteľ môže od zmluvy odstúpiť jednostranne aj v tých prípadoch, ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu, a to napríklad opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných predpisov, zmenou stavby bez súhlasu veriteľa a pod. Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade naplnenia bodu 8.4. je dlžník povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10% z celej dlžnej sumy, t.j. súčtu zostatku istiny a úroku a vrátiť na účet veriteľa istinu, zostatok úroku a ak bol poskytnutý nenávratný príspevok, aj ten, v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkovi.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 24C/110/2006-487 zo dňa 01.04.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.05.2014 a vykonateľnosť dňa 25.05.2014, boli dlžníci spoločne a nerozdielne zaviazaní zaplatiť ŠFRB sumu 9.583,38 EUR, čo predstavovalo 103 splatných a neuhradených splátok. Keďže sa každá splátka skladá zo splátky úveru a zo splátky zmluvného úroku, zo sumy 9.583,38 EUR predstavuje čiastka 5.215,62 EUR neuhradený úver a čiastka 4.367,76 EUR neuhradené zmluvné úroky. Za účelom vymoženia pohľadávky

9.583,38 EUR bolo vedené exekučné konanie najskôr JUDr. Halásom, súdnym exekútorom so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave pod EX 8/2016, pričom v priebehu exekučného konania EX 8/2016 nebola vymáhaná pohľadávka uhradená, a to ani čiastočným plnením. Následne po účinnosti zákona č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov a po zastavení exekučného konania EX 8/2016 je aktuálne pohľadávka vymáhaná JUDr. Šajánkom so

sídlom Exekútorského úradu v Skalici pod EX 542/2022. V priebehu exekučného konania EX 542/2022 nebola vymáhaná pohľadávka uhradená, a to ani čiastočným plnením.

V Obchodnom vestníku bolo dňa 11.02.2021 zverejnené rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 2OdK/6/2021, v zmysle ktorého bol na majetok D. B., nar.: XX.

XX.XXXX, trvale bytom F., prechodne bytom G. H. X/XXX, F. vyhlásený konkurz. Zároveň Okresný súd Banská Bystrica oddlžil dlžníka tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v tomto konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze a dlhov, ktoré sú vylúčené z uspokojenia.

Žalobca si ako veriteľ dlžníka D. B., nar: XX.XX.XXXX na základe prihlášky prihlásil do konkurzu pohľadávku v celkovej výške 38.662,88 EUR. V Obchodnom vestníku č. 114/2023 bol dňa 15. 06. 2023 zverejnený oznam správcu, v zmysle ktorého konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu. V súlade s ustanovením § 167v ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov správca preto oznámil, že konkurz vyhlásený na majetok dlžníka D. B., nar. XX.XX.XXXX sa končí.

Na základe právneho názoru vysloveného Krajským súdom Trnava v Uznesení č.k. 10Co/89/2011-303 zo dňa 28.02.2012 Žalobca zaslal dlžníkom odstúpenie od zmluvy.

Žalobca je toho názoru, že v predmetnom prípade nejde o čiastkové plnenie, pri ktorých sa splátky premičujú samostatne podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale ide o jedno plnenie, pri ktorom splatnosť nastala splatnosťou celého úveru. Na podporu tohto tvrdenia dáva Žalobca súdu do pozornosti Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 4Ob0/54/2007 zo dňa 17.06.2008, ktorý sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, že pokiaľ bolo v úverovej zmluve dohodnuté splácanie úveru v splátkach, nejedná sa o čiastkové plnenie podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale o jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá

v splátkach, a preto za lehotu splatnosti považuje lehotu na splatenie celého úveru. V danom prípade premičacia doba začína plynúť po lehote splatnosti celého úveru. Dohoda o splátkach úveru v splátkach sa nedá považovať za právo na čiastkové plnenie.

Žalobca má za to, že vzťah založený medzi Žalobcom a Žalovaným je obchodnoprávnym vzťahom, a to konkrétne vzťahom zo zmluvy o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená

v ustanoveniach § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Keďže boli dlžníci v omeškaní s úhradou 190 splátok, vzniklo Žalobcovi právo odstúpiť od Zmluvy o úvere. Podľa ustanovenia článku VIII., bodu 8.4. Zmluvy o úvere v prípade, ak je dlžník v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov, je fond oprávnený po doručení výzvy k vyrovnaní splátok od zmluvy odstúpiť jednostranne, ak nebudú splnené podmienky uvedené vo výzve. Veriteľ môže od zmluvy odstúpiť jednostranne aj v tých prípadoch, ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu, a to napríklad opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných predpisov, zmenou stavby bez súhlasu veriteľa apod.. Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade naplnenia bodu 8.4. je dlžník povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10% z celej dlžnej sumy, t.j. súčtu zostatku istiny a úroku a vrátiť na účet veriteľa istinu, zostatok úroku a ak bol poskytnutý nenávratný príspevok, aj ten, v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkovi. Uvedené dojednanie predstavuje miernejšiu úpravu možnosti odstúpenia od úverovej zmluvy podľa

§ 506 Obchodného zákonníka zo strany Žalobcu, ktorý obsahuje osobitný spôsob odstúpenia od úverovej zmluvy, a to konkrétne: Ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Žalobca odstúpil od Zmluvy o úvere, čím sa celý dlh stal splatným (ďalej len „Odstúpenie“). V Odstúpení Žalobca vyzval dlžníka na úhradu dlhu v celkovej výške 42.049,41 EUR v lehote do 30 dní od doručenia Odstúpenia. Žalovaný A. B. si Odstúpenie neprevzal na pošte v odbernej lehote, zásielka bola následne vrátená Žalobcovi, čím ju Žalobca považuje za doručenú v deň uloženia zásielky na pošte (t.j. dňa 02.06.2021). Po ukončení odbernej lehoty bola zásielka vrátená späť Žalobcovi s dôvodom vrátenia „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. V zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka: Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Žalobca považoval túto zásielku za doručenú „fikciou doručenia“, pretože účinnosť prejavu vôle voči neprítomnej osobe nastáva od okamihu, keď jej dôjde. Skutočnosť, že Žalobca považuje zásielku za doručenú, podporuje aj ustálená súdna prax. Obdobné stanovisko zaujal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, vo svojom uznesení zo dňa 28.1.2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdov Slovenskej republiky, pod č. R 27/2011): Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície... Neprítomnej osobe (t.j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku)

musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručený (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať...“ Vzhľadom k Odstúpeniu a k ustanoveniu čl. VIII, bod 8.4. Zmluvy o úvere, nárok Žalobcu na vrátenie poskytnutého úveru zo Zmluvy o úvere vrátane príslušenstva voči Žalovanému pozostával ku dňu 20.05.2021 z nasledovných položiek:

- z nesplatenj istiny vo výške 22. 094,96 EUR
- zo zostatku nesplateného úroku vo výške 8.608,34 EUR
- zo zmluvnej pokuty vo výške 3.070,33 EUR
- z nesplateného úroku z omeškania vo výške 8.275,78 EUR.

Žalovaný po doručení Odstúpenia ku dňu podania návrhu na vydanie platobného rozkazu/rozsudku neuskutečnil žiadnu úhradu. Z dôvodu, že ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka je lex specialis k všeobecným ustanoveniam Obchodného zákonníka o odstúpení od zmluvy, Žalobca si uplatňuje okrem úroku z omeškania aj zmluvný úrok vyplývajúci z ustanovenia čl. I. a V Zmluvy o úvere (pozn. súdu: zmluvný úrok je uvedený v čl. II. Zmluvy o úvere).

Žalobca si dovoľuje uviesť, že v zmysle § 506 Obchodného zákonníka je oprávnením veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (dlžnú sumu) vyplýva zo zmluvy o úvere. Aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Je nepochybné, že ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka po odstúpení od zmluvy požaduje vrátenie nielen dlžnej sumy, ale aj úrokov ako ceny poskytnutých peňazí. Preto je opodstatnené, aby po odstúpení od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka dlžník naďalej platil tak úroky z úveru ako aj úroky z omeškania, ktoré sú buď zmluvne dojednané alebo zákonné (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka).

Žalobca poukázal na Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43Cob/239/2015: „Pri odstúpení veriteľa od zmluvy z dôvodu omeškania dlžníka s vrátením splátok má veriteľ právo žiadať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Povinnosť platiť úroky z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, teda pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Ako na to poukázal aj žalobca v podanom odvolaní, opačným výkladom, teda, že po odstúpení veriteľa od zmluvy nemá tento právo na úroky z úveru z nesplatenj časti úveru by sa postavenie dlžníka porušením povinnosti z jeho strany fakticky zlepšilo, keby nebol povinný uhrádzať spolu s nesplateným zostatkom úveru aj úroky z úveru. Úroky z úveru predstavujú cenu, za ktorú veriteľ úver dlžníkovi poskytol, a pokiaľ dlžník tento úver nevráti, má veriteľ právo aj na úroky z úveru tak, ako to bolo dohodnuté. Toto právo vyplýva veriteľovi priamo zo zákona, z citovanej úpravy § 506 Obchodného zákonníka bez ohľadu na to, že v čl. VII bod 6. úverovej zmluvy uzavretej v tomto prípade bolo výslovne dohodnuté, že odstúpením od zmluvy nezaniká právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celej pohľadávky.“ Žalobca ďalej poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/1998, v ktorom súd uvádza: „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. Keďže úroky z úveru sú súčasťou peňažného záväzku, s omeškaním s úhradou týchto úrokov vzniká veriteľovi právo na úroky z omeškania (nejde teda o tzv. úroky z úrokov, teda nejde o úroky z omeškania z úrokov z omeškania, čo prípustné nie je).“ Základná úroková sadzba ECB k 03.07.2021 (prvý deň omeškania) bola 0,00 % p.a. zvýšená o 8 percentuálnych bodov, čo predstavuje výšku úroku z omeškania 8,00 % p. a. Žalobca si uplatňuje úrok z omeškania v zmysle § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, vo výške 8,00 % p.a. odo dňa 03.07.2021 do zaplatenia dlžnej sumy.

Žalobca si uplatňuje zmluvnú pokutu v súlade s čl. VIII., bodu 8.4. Zmluvy o úvere, podľa ktorého zmluvné strany sa dohodli, že v prípade naplnenia bodu 8.4. je dlžník povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10% z celej dlžnej sumy, t.j. súčtu zostatku istiny a úroku a vrátiť na účet veriteľa istinu, zostatok úroku a ak bol poskytnutý nenávratný príspevok, aj ten, v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkovi. V zmysle ustanovenia čl. VIII., bodu 8.4. Zmluvy o úvere bola zmluvná pokuta vypočítaná nasledovne: 22.094,96 EUR + 8608,34 EUR x 0,10 = 3. 070, 33 EUR nesplatená istina + zmluvný úrok x 0,10 = suma zmluvnej pokuty.

V zmysle Rozsudku Krajského súdu Trnava sp. zn. 21Cob/40/2009 zo dňa 10.11.2009 žiaden právny predpis, vrátane zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy, súbežné uplatnenie nároku

na úrok z omeškania a zmluvnú pokutu za porušenie zmluvného záväzku omeškaním splnenia peňažného záväzku nevyučuje (nakolko každé omeškanie splnenia peňažného dlhu je zo zákona sankcionované úrokom z omeškania, ustanovenia o možnosti dojednanja zmluvnej pokuty by v tejto súvislosti stratili zmysel). Žalobca poukázal aj na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/221/2003, v ktorom sa súd zaoberal otázkou kumulácie zmluvnej pokuty a úroku z omeškania za porušenie totožnej právnej povinnosti, pričom uviedol, že „Právna úprava zmluvnej pokuty v Obchodnom zákonníku (§ 300 až § 302) je osobitným doplnením právnej úpravy tohto inštitútu obsiahnutej v Občianskom zákonníku (§ 544 a § 545). Zmluvná pokuta patrí k zabezpečovacím prostriedkom záväzkového práva. Je to dohodou účastníkov určená peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi, ak poruší svoju zmluvnú povinnosť. Možno ju dohodnúť aj pre prípad omeškania so splatením peňažného záväzku, a to takým spôsobom, že jej výška bude tiež závislá na dobe, po ktorú trvá porušenie zmluvnej povinnosti (napr. percentuálnou sadzbou za každý deň alebo mesiac omeškania, teda za vymedzený čas). Má akcesorickú povahu, pri svojom vzniku predpokladá existenciu hlavného záväzku, na zabezpečenie ktorého má slúžiť. Inštitút zmluvnej pokuty plní v určitom slova zmysle funkciu paušalizovanej náhrady škody. Odvolací súd dodáva, že dlžník je v omeškani, ak nesplní svoj peňažný záväzok riadne a včas, z ktorého dôvodu vzniká veriteľovi nárok na uplatnenie úrokov z omeškania podľa ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Splnenie rovnakej povinnosti dlžníka, teda uhradiť peňažný záväzok riadne a včas, možno však zabezpečiť aj inštitútom zmluvnej pokuty. Rozdiel medzi zmluvnou pokutou a úrokom z omeškania v takom prípade spočíva v tom, že zatiaľ čo nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vzniká priamo zo zákona, aj keď právo na ich zaplatenie nebolo dohodnuté, právo na zaplatenie zmluvnej pokuty môže vzniknúť iba v prípade, ak zmluvná pokuta za porušenie takejto zmluvnej povinnosti, bola riadne dojednaná v písomnej forme.“

Žalovaný po odstúpení od zmluvy neuhradil žiadnu sumu, avšak so zohľadnením skutočnosti, že o časti nároku už bolo právoplatne rozhodnuté – t.j. Žalobcovi bol priznaný nárok na úhradu sumy 9. 583,38 EUR (suma 5.215,62 EUR pripadá na neuhradenú istinu a suma 4. 367,76 EUR pripadá na neuhradený zmluvný úrok), Žalobcov nárok teda predstavuje:

- nesplatená istina vo výške 16.879,34 EUR (čo predstavuje rozdiel medzi sumou 22.094,96 EUR, t.j. výškou nesplatennej istiny uvedenou v Odstúpení a sumou 5.215,62 EUR),
- zmluvný úrok vo výške 4.261,33 EUR (čo predstavuje rozdiel medzi výškou zmluvného úroku vyčísleného ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy – t.j. 8.629,09 EUR a sumou 4.367,76 EUR),
- úrok z omeškania vyčíslený ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy vo výške 8.326,22 EUR
- zmluvná pokuta vo výške 3.070,33 EUR
- zmluvný úrok vo výške 2,6% p.a. z nesplatennej istiny vo výške 22.094,96 EUR od 03.07.2021 do zaplatenia,
- úrok z omeškania vo výške 8,00 % p. a. z nesplatennej istiny vo výške 22.094,96 EUR od 03.07.2021 do zaplatenia.

K problematike spotrebiteľského práva a jeho vzťahu k Žalobcovi a Žalovanému žalobca uviedol, že podľa § 1 ods. 3 písm. p) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom nie je úver poskytovaný na účely podľa osobitných predpisov pre obmedzený okruh osôb vo verejnom záujme a za úrokové sadzby nižšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, alebo bezúročný úver, alebo za iných podmienok, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, a za úrokové sadzby, ktoré nie sú vyššie ako úrokové sadzby prevládajúce na finančnom trhu. Ako príklad osobitného predpisu, na ktorý sa vyššie citované ustanovenie vzťahuje, je okrem iného uvedený aj zákon č. 607/2003 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývanja v znení neskorších predpisov (zákon č. 607/2003 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývanja v znení neskorších predpisov bol zrušený a nahradený zákonom č. 150/2013 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývanja v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o ŠFRB“). Zákonodarcu negatívny vymedzením subsumoval zákon o ŠFRB do skupiny osobitných predpisov, na základe ktorých poskytované úvery nespádajú do kategórie „spotrebiteľský úver“, t.j. úver poskytovaný Žalobcom nie je spotrebiteľským úverom. Uvedené tvrdenie Žalobcu podporuje aj ustanovenie § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého na úvery na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu poskytované vlastníkom bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, sa vzťahujú ustanovenia § 2, § 4 ods. 1 písm. a) až d), f) až n) a s), ods. 2 a ods. 7 až 13, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a), b), f), g), i) až k), m) až r), u), v) a x), § 11 ods. 1, § 12, 19, 23 a 25a, pričom takíto dlžníci vykonávajú svoje práva v súvislosti s uvedenými úvermi spoločne prostredníctvom správcu alebo spoločenstva vlastníkov a veriteľ plní povinnosti voči

takýmto dlžníkom tak, že ich plní voči správcovi alebo voči spoločenstvu vlastníkov; to neplatí, ak ide o úvery poskytované Štátnym fondom rozvoja bývania podľa osobitného predpisu. Zákondarca predmetným ustanovením stanovil výnimku, že aj na úvery, ktoré sú vylúčené z pôsobnosti Zákona o spotrebiteľoch, t.j. ktoré nie sú spotrebiteľskými úvermi, sa vzťahujú niektoré ustanovenia tohto zákona; táto výnimka sa však nevzťahuje na zákon o ŠFRB, čiže úver poskytovaný Štátnym fondom rozvoja bývania nie je spotrebiteľským a nevzťahujú sa na neho ani predmetné ustanovenia. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka: dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov: podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Podnikaním je podľa Obchodného zákonníka len taká činnosť, ktorú vykonáva podnikateľ, a zároveň kumulatívne splňa všetky znaky, ktoré zákon požaduje, teda tie, ktoré sú taxatívne vymenované v odseku 1: samostatnosť, sústavnosť, uskutočnenie vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku. Samostatnosť pri výkone podnikateľskej činnosti podnikateľom je potrebné vykladať v tom zmysle, že podnikateľ sám rozhoduje o spôsobe a formách svojej podnikateľskej činnosti, teda nie je podriadený inému subjektu. V zmysle § 2 ods. 1 zákona o ŠFRB je ustanovené, že správcom ŠFRB je Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky. V nadväznosti na uvedené je evidentné, že ŠFRB nekoná samostatne, nakoľko je spravovaný Ministerstvom, čo je zvyraznené aj ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ŠFRB, podľa ktorého podrobnosti o organizácii a činnosti fondu upravuje štatút fondu, ktorý schvaľuje minister. Podľa § 1 ods. 2 zákona o ŠFRB financovanie priorit štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu sa uskutočňuje prostredníctvom fondu. Podľa § 1 ods. 3 zákona o ŠFRB na účely tohto zákona je fond finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu. V nadväznosti na uvedené je potrebné poznamenať, že ŠFRB je účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu, t.j. financovanie priorit štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Za pojmový znak podnikania „za účelom dosiahnutia zisku“ možno považovať vtedy, keď hlavným účelom podnikania je dosiahnutie zisku (majetkového prospechu), t. j. vyvíjaná činnosť podnikateľa s úmyslom dosiahnutia zisku. Žalobca si dovoľuje zdôrazniť, že účelom činnosti ŠFRB nie je dosahovanie zisku.

Žalobca poukázal aj na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona o ŠFRB: prostriedky fondu možno použiť na a) štátnu podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, b) výdavky súvisiace s činnosťou fondu. Z uvedeného výkladu vyplýva, že činnosť ktorú ŠFRB vykonáva, nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky. Žalobca, ako právnická osoba zriadená Zákonom o ŠFRB, je účelovým fondom, ktorý v zmysle legálnej definície pojmu spotrebiteľská zmluva v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, t.j. Zmluva o poskytnutí podpory uzatvorená medzi Žalobcom a Žalovaným nie je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Žalobca zároveň poukázal na skutočnosť, že Najvyšší súd SR vydal dňa 29.04.2020 uznesenie v obdobnej právnej veci Žalobcu (konanie o zaplatenie dlžnej sumy po odstúpení od úverovej zmluvy uzatvorenej medzi Žalobcom ako štátnym fondom a dlžníkmi) vedenej pod sp. zn. 8Cdo/9/2019, v ktorej sa stotožnil s právnym názorom iného senátu Najvyššieho súdu SR vysloveným v uznesení vydanom dňa 29.04.2020 v konaní vedenom Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 4Cdo/106/2018 (takisto konanie o zaplatenie dlžnej sumy po odstúpení od úverovej zmluvy uzatvorenej medzi Žalobcom ako štátnym fondom a dlžníkmi). Najvyšší súd SR v uznesení (sp. zn. 4Cdo/106/2018) uviedol, že ŠFRB [pozn. Žalobca] je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Celé odôvodnenie a závery Najvyššieho súdu SR sú obsiahnuté v znení uznesenia NS SR, ktoré žalobca priložil v prílohe ako dôkaz. Žalobca poukázal aj na najaktuálnejšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR založené na obdobnom skutkovom a právnom základe:

- Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.11.2020, sp. zn.: 7 Cdo/199/2019, právoplatné a vykonateľné dňa 21.01.2021, prijaté senátom pod vedením: JUDr. Ľubor Šebo, predseda senátu, ktorým NS SR zrušil rozsudky odvolacieho súdu ako aj prvoinštančného súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (ďalej len „Uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 Cdo/199/2019“);

- Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.02.2021, sp. zn.: 4 Cdo/14/2021, právoplatné a vykonateľné dňa 19.04.2021, prijaté senátom pod vedením: JUDr. Alena Svetlovská, predsedníčka senátu, ktorým NS SR zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej len „Uznesenie Najvyššieho súdu SR 4 Cdo/14/2021“);

- Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.11.2021, sp. zn.: 1 Cdo/77/2019, právoplatné a vykonateľné dňa 18.01.2022, prijaté senátom pod vedením: Mgr. Peter Melicher, predseda senátu, ktorým NS SR rovnako zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej len „Uznesenie Najvyššieho súdu SR 1 Cdo/77/2019“).

- Uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 Cdo/199/2019, Uznesenie Najvyššieho súdu SR 4 Cdo/14/2021 ako aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR 1 Cdo/77/2019 explicitne a opätovne (zhodne s Uznesením Najvyššieho súdu SR 4 Cdo/106/2018, Uznesením Najvyššieho súdu SR 8 Cdo/9/2019 a Uznesením Najvyššieho súdu SR 5 Cdo/170/2018) vyjadrujú názor, že Žalobca je osobitým subjektom realizujúcim podporu štátu v oblasti rozširovania a zveľaďovania bytového fondu, ktorý nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a z tohto dôvodu ani ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemôžu mať charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca uviedol, že ako vyplýva z odôvodnenia Uznesenia Najvyššieho súdu SR 7Cdo/199/2019, Uznesenia Najvyššieho súdu SR 4 Cdo/14/2021 a z Uznesenia Najvyššieho súdu SR 1 Cdo/77/2019, Žalobca nenaplnia znaky dodávateľa ani z pohľadu vnútroštátneho práva, ani z pohľadu úniijného práva, a to vzhľadom na nižšie uvedené argumentácie.

Žalobca má za to, že vzťah založený medzi Žalobcom a Žalovaným je obchodnoprávnym vzťahom, a to konkrétne vzťahom zo zmluvy o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená v ustanoveniach § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ustanovenia § 261 ods. 6 ako i ustanovenia § 263 Obchodného zákonníka pôsobia ako *ius cogens*, t.j. aplikáciu týchto zákonných ustanovení zmluvné strany v ich právnom vzťahu nemôžu vylúčiť. Vzhľadom na explicitnosť ustanovení § 261 ods. 6 v spojení s ustanovením § 263 Obchodného zákonníka nemôžu zmluvné strany žiadnou interpretáciou eliminovať použitie všeobecných ustanovení o obchodných záväzkových vzťahoch. Takáto interpretácia by viedla k obchádzaniu zákona – Obchodného zákonníka, ktorý má v tejto časti vo vzťahu ku Občianskemu zákonníku vzťah predpisu *lex specialis*. Na podporu uvedeného tvrdenia Žalobca poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/120/2010 zo dňa 29.03.2012, ktorý skonštatoval, že Zmluva o úvere, ktorú uzatvoril Žalobca, je zmluvou o úvere v zmysle Obchodného zákonníka a vzťahujú sa na ňu ustanovenia tohto právneho predpisu: Za obchodné záväzkové vzťahy považuje právna úprava aj ďalšie vzťahy, bez zreteľa na povahu účastníkov, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka; právne vzťahy založené zmluvou o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka) preto zo zákona reprezentujú doktrinálnu kategóriu tzv. „absolútnych obchodov“. Jej rozhodujúcim znakom je forma (typ) vzťahu, nie jeho subjekty; nevyžaduje sa, aby šlo výlučne o vzťahy medzi podnikateľmi. V právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia záväzku dlžníka v takomto vzťahu, sa jeho subjekty riadia Obchodným zákonníkom. Skutočnosť, že ide o absolútny obchod, vylučuje dohodu strán o voľbe Obchodného zákonníka v zmysle § 262 ods. 1,2 Obchodného zákonníka (tzv. voľbu práva). Ide o kogentnú povahu citovaného právneho ustanovenia, ktorá spôsobuje, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy, sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. mája 2000, sp. zn. 4 Obo 115/99). Možno preto uzavrieť, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci nemôžu ani dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom (napr. Občianskym zákonníkom), lebo ustanovenie § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným, t.j. ktoré nepripúšťa jeho modifikáciu ani vylúčenie jeho normatívneho (zaväzujúceho) účinku dohodou zmluvných strán. Na základe uvedeného žalobca žiada aby súd vydal rozhodnutie, ktorým žalovaného zaviazne na zaplatenie žalobcovi nesplatenej istiny vo výške 16.879,34 EUR, zmluvného úroku v aktuálnej výške 4.261,33 EUR, úroku z omeškania vo výške 8.326,22 EUR, zmluvnej pokuty vo výške 3.070,33 EUR, zmluvného úroku vo výške 2,6% p.a. z nesplatenej istiny vo výške 22.094,96 EUR od 03.07.2021 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,00 % p. a. z nesplatenej istiny vo výške 22.094,96 EUR od 03.07.2021 do zaplatenia.

3. Žalobca spolu so žalobou doručil súdu Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 207/993/2003, históriu splácania, Výzvu na úhradu dlžnej sumy pred odstúpením od zmluvy zo dňa 15. 04. 2021 + fotokópiu neprevzatej zásielky, Rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn.

2OdK/6/2021 uverejnené v OV č. 28/2021, Upovedomenie o zastavení starej exekúcie EX 8/2016 vydané Mgr. Halásom Upovedomenie o začatí exekúcie EX 542/2022 vydané JUDr. Pavlom Šajánkom, Odstúpením od zmluvy o úvere č. 207/993/2003 spolu s neprevzatou zásielkou, Výpisom z informačného systému Registra fyzických osôb – údaje o pobyte občana Slovenskej republiky, pričom s týmito listinnými dôkazmi ako aj s obsahom celého spisu súd vykonal dokazovanie.

4. Okresný súd Trnava ako súd prvej inštancie rozsudkom pre zmeškanie zo dňa 26.10.2023 výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 16.879,34 EUR, úrok vo výške 4.261,33 EUR, úrok z omeškania vo výške 8.326,22 EUR, zmluvnú pokutu vo výške 3.070,33 EUR, úrok vo výške 2,6% z nesplatennej istiny vo výške 22.094,96 EUR od 03.07.2021 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 8% z nesplatennej istiny vo výške 22.094,96 EUR od 03.07.2021 do zaplataenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% a to s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1 a § 273 Civilného sporového poriadku. Toto rozhodnutie napadol žalovaný odvolaním. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením zo dňa 27.02.2025 odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa v konaní vyjadril len raz to v rámci podaného odvolania zo dňa 09.11.2023, kedy uviedol, že nesúhlasí s Rozsudku 60Cb/60/2023 zo dňa 26.10.2023 nakoľko sa v trestnej veci 5T/33/2008 a obnovy konania nerozhodlo o jeho vine resp. nevine sp. zn. 28Nt/51/2020 vedenej v OS Trnava a momentálne sa rozhoduje o odňatí veci 28Nt/51/2020 na Krajskom súde v Trenčíne. Uviedol, že je nekompetentný, psychiatrický pacient, nemá majetok ani žiadne úspory, spláca exekútorovi 166Ex/542/22 JUDr. Peter Šajánek, Skalica, Ružová 63/5 zo mzdy, pracuje v ÚVTOS v Dubnici nad Váhom zamestnaný na EUDISY 1, posielala výplatnú pásku (pozn. súdu: priložená nebola). Žiada Krajský súd aby zastavil toto konanie nakoľko sa už v minulosti rozhodlo v konaní 26Co/219/2014 zo dňa 26.05.2015 na KS v Trnave.

6. Žalobca v nadväznosti na to uviedol, že žalobca disponuje informáciami o trestnom konaní 5T/33/2008 na základe údajov uvedených v Obžalobe Okresnej prokuratúry v Trnave zo dňa 07. 04. 2008 a tiež v odôvodnení Rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 24C/110/2006-487 zo dňa 01. 04. 2014 (ďalej len „Rozsudok č.k. 24C/110/2006“), v ktorom okresný súd okrem iného uviedol: z obsahu spisu tunajšieho súdu spisová značka 5T/33/2008 súd zistil, že dňa 11.04.2008 podala Okresná prokuratúra Trnava obžalobu na obvineného A. B., nar.: XX.XX.XXXX, mimo iného aj z dôvodu, že dňa 12. februára 2003 na Okresnom súde v Trnave, odbore dopravy pozemných komunikácií a iných odvetvových vzťahov podal žiadosť o poskytnutie podpory v súlade so zák. č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania, zaznamenanú pod č. 993/Ž/2003, v ktorej uviedol ako ručiteľov I. J., nar. X.X.XXXX a K. L., nar. X.XX.XXXX, sfaľšoval ich podpisy ako aj podpis manželky D. B., nar.: X.XX.XXXX, a na základe uvedenej žiadosti bola dňa 11.03.2003 v Bratislave uzatvorená zmluva o poskytnutí podpory č. XXX/XXX/XXXX medzi Štátnym fondom rozvoja bývania, Bratislava a obvineným A. B., ktorej predmetom bolo poskytnutie podpory z prostriedkov fondu podľa zák. č. 124/96 Z.z. vo forme úveru vo výške 700.000,- Sk, ktoré boli poskytnuté v zmysle tejto zmluvy na účet žiadateľa, sfaľšoval podpisy oboch ručiteľov I. J. a K. L., pričom poskytnutý úver mal byť splácaný v pravidelných mesačných splátkach vo výške 2,803,00 Sk po dobu 30 rokov, avšak tieto splátky uhrádzal len do augusta 2005, čím spôsobil Štátnemu fondu rozvoja bývania škodu vo výške 700.000,00 Sk. Ďalej bolo z obsahu uvedeného spisu zistené, že dňa 11.09.2007 si Štátny fond rozvoja bývania uplatnil v prípravnom konaní prostredníctvom povereného zamestnanca M. K. nárok na náhradu škody v sume 1.029.450,00 Sk, v konaní pred súdom prostredníctvom poverenej zamestnankyne I. N. D. nárok na náhradu škody v sume 34.171,91 EUR. Podaním zo dňa 28. 07. 2010 doručeným súdu dňa 01.10.2010 Štátny fond rozvoja bývania vzal návrh na náhradu škody v trestnom konaní v celom rozsahu späť, nakoľko si svoj nárok na náhradu škody uplatňuje v občianskoprávnom konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 24C/11/2006.“ V priebehu konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 24C/110/2006 samotný Žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že zmluvu (t.j. Zmluvu o poskytnutí podpory č. 207/993/2003, ďalej len „Zmluva“) ako dlžník podpísal spolu s manželkou a po podpise zmluvy prevzal peňažné prostriedky podľa zmluvy). Argument Žalovaného, že v trestnej veci 5T/33/2008 bol podaný návrh na povolenie obnovy konania, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté, je právne irelevantný, pretože vo

vzťahu ku konaniu, ktoré je vedené na Okresnom súde Trnava pod č.k. 60Cb/60/2023 je smerodajné, že Žalobca uzatvoril Zmluvu so Žalovaným (a jeho manželkou), a teda Žalovaný mal plniť všetky povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy, vrátane povinnosti riadne a včas uhrádzať mesačné splátky poskytnutého úveru. Rozsudkom č.k. 24C/110/2006-487, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.05.2014 a vykonateľnosť dňa 25.05.2014, boli Žalovaný spolu s manželkou D. B. spoločne a nerozdielne zaviazaní zaplatiť ŠFRB sumu 9.583,38 EUR, čo predstavovalo 103 splatných a neuhradených splátok. Za účelom vymoženia pohľadávky 9.583,38 EUR bolo vedené exekučné konanie najskôr JUDr. Halásom, súdnym exekútorom so sídlom Ex. úradu v Bratislave pod EX 8/2016, pričom v priebehu exekučného konania EX 8/2016 nebola vymáhaná pohľadávka uhradená, a to ani čiastočným plnením. Následne po účinnosti zákona č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov a po zastavení exekučného konania EX 8/2016 je aktuálne pohľadávka vymáhaná JUDr. Šajánkom so sídlom Ex. úradu v Skalici pod EX 542/2022.

V priebehu exekučného konania EX 542/2022 nebola vymáhaná pohľadávka uhradená, a to ani čiastočným plnením. Podľa informácií poskytnutých JUDr. Šajánkom, súdnym exekútorom v dôsledku zrážok vykonaných z príjmu Žalovaného dochádza k postupnému uspokojovaniu pohľadávky iného veriteľa ako je Žalobca. Skutočnosť, že sa Žalovaný nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, jeho nemajetnosť a ani zdravotný stav Žalovaného nemajú za následok zánik pohľadávky. Argument Žalovaného, v zmysle ktorého sa o nároku už raz rozhodlo v konaní č.k. 24C/110/2006 nie je pravdivý, keďže Rozsudkom č.k. 24C/110/2006 bol Žalovaný zaviazaný na úhradu 103 splatných a neuhradených splátok (podľa počtu omeškaných splátok ku dňu vydania Rozsudku č.k. 24C/110/2006). Žalobca sa podaným Návrhom na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie istiny 16.879,34 EUR (ďalej len „návrh na vydanie platobného rozkazu“), domáha zaplatenia rozdielu medzi celkovou výškou pohľadávky t.j. poskytnutého úveru spolu s príslušenstvom a sumy, na úhradu ktorej bol Žalovaný zaviazaný na základe právoplatného Rozsudku č.k. 24C/110/2006.

7. Na pojednávaní konanom na Okresnom súde Trnava dňa 30.09.2025 zástupca Žalobcu, ktorý sa ako jediný zúčastnil na predmetnom pojednávaní, pričom Žalovaný svoju neprítomnosť vopred ospravedlnil, uviedol, že sa pridrižiava doterajšej komunikácie a listín založených v spise. Sudca s odkazom na § 181 ods. 2 C.s.p. konštatoval v prejednávanej veci, ktoré zo skutkových tvrdení strán sporu považuje za nesporné: všetky skutkové tvrdenia a sporné: žiadne skutkové tvrdenia. Sudca konštatoval predbežný právny názor na danú vec, v zmysle ktorého Žalobca preukázal ním uplatňovaní nárok vyplývajúci zo zmluvy o úvere. Procesná obrana žalovaného nespochybnila skutkové tvrdenia ani dôkazy žalobcu. Žalobca v rámci záverečnej reči uviedol, že sa v plnej miere pridrižiava doterajších listinných vyjadrení a argumentácie.

8. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to predovšetkým so žalobou a s prílohami špecifikovanými v bode 3. tohto odôvodnenia a s vyjadrením strán ako aj s obsahom celého spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

9. Z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami to ani nebolo sporné, že Žalobca uzavrel dňa 13.03.2003 s dlžníkmi: Žalovaným - A. B., r.č.: XXXXXX/XXXX a D. B., B. E., r.č.: XXXXXX/XXXX (ďalej aj „dlžníci“) Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. XXX/XXX/XXXX (ďalej aj „Zmluva o úvere“), na základe ktorej bola dlžníkom poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 23.235,71 EUR (700.000,Sk) pri základnej úrokovej sadzbe 2,6 % p.a. s dobou splatnosti 30 rokov a s mesačnou splátkou vo výške 93,04 EUR (2.803,- Sk). V zmysle čl. IV (Splácanie úveru) Zmluvy o úvere sa žiadateľ zaviazal splatiť fondu celý úver so základnou úrokovou sadzbou vo výške 2,6% na účet v banke, ktorý fond ako veriteľ oznámi písomne dlžníkovi do 45 dní odo dňa uzavretia tejto zmluvy. Dlžník sa súčasne zaviazal, že dlh, ktorý sa skladá z úveru a úroku bude splácať pravidelnými mesačnými splátkami a to tak, že platba bude vykonaná vždy do 15. kalendárneho dňa nasledujúceho mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru. Vzťah založený vyššie špecifikovanou zmluvou medzi Žalobcom a Žalovaným je obchodnoprávnym vzťahom - vzťahom zo zmluvy o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená v ustanoveniach § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

10. Súd predmetnú zmluvu o úvere posudzoval podľa § 497 Obchodného zákonníka, nakoľko v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka sa zmluva o úvere spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, nakoľko sa jedná o obchodný záväzkový vzťah, a to bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu. V zmysle § 263 ods. 1 navyše nie je možné sa od uvedeného zákonného ustanovenia (§ 261) odchýliť, či vylúčiť jeho aplikáciu.

11. Dlžníci počas zmluvného vzťahu neuhrádzali mesačné splátky pravidelne a v dohodnutej výške, čím sa dostávali do omeškania. Zo žalobcom predloženej listiny - „História splácania“, ktorá reprezentuje históriu pohybov na splátkovom účte dlžníkov, vyplýva, že platobná disciplína dlžníkov bola zlá. Žalobca Výzvou na úhradu dlžnej sumy pred odstúpením od zmluvy zo dňa 15.04.2021 vyzval Žalovaného, aby uhradil dlh na omeškaných splátkach v celkovej výške 25.725,16 EUR pozostávajúci z istiny a úrokov z omeškania. Z dôvodu, že si Žalovaný si ani naďalej neplnil povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o úvere, došlo k splneniu podmienky ustanovenia článku VIII., bodu 8.4. Zmluvy o úvere –v zmysle tohoto bodu, ak je dlžník v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov, je žalobca oprávnený po doručení výzvy k vyrovnaní splátok od zmluvy odstúpiť jednostranne, ak nebudú splnené podmienky uvedené vo výzve. Veriteľ môže od zmluvy odstúpiť jednostranne aj v tých prípadoch, ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu, a to napríklad opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných predpisov, zmenou stavby bez súhlasu veriteľa apod. Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade naplnenia bodu 8.4. je dlžník povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10% z celej dlžnej sumy, t.j. súčtu zostatku istiny a úroku a vrátiť na účet veriteľa istinu, zostatok úroku a ak bol poskytnutý nenávratný príspevok, aj ten, v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkovi. Žalobca si v konaní uplatnil zmluvnú pokutu v súlade s čl. VIII., bodu 8.4. Zmluvy o úvere, podľa ktorého zmluvné strany sa dohodli, že v prípade naplnenia bodu 8.4. je dlžník povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10%

z celej dlžnej sumy, t.j. súčtu zostatku istiny a úroku a vrátiť na účet veriteľa istinu, zostatok úroku a ak bol poskytnutý nenávratný príspevok, aj ten, v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkovi. V zmysle ustanovenia čl. VIII., bodu 8.4. Zmluvy o úvere žalobca zmluvnú pokutu vypočítal nasledovne: 22.094,96 EUR + 8608,34 EUR x 0,10 = 3.070,33 EUR nesplatená istina + zmluvný úrok x 0,10 = výsledná suma zmluvnej pokuty. Žalobca si uplatňuje okrem úroku z omeškania aj zmluvný úrok vyplývajúci z ustanovenia čl. II Zmluvy o úvere.

12. Dlžníci boli v omeškaní s úhradou 190 splátok. Žalobcovi teda vzniklo právo odstúpiť od Zmluvy o úvere. Ako už bolo uvedené vyššie, podľa ustanovenia článku VIII., bodu 8.4. Zmluvy o úvere v prípade, ak je dlžník v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov, je fond oprávnený po doručení výzvy k vyrovnaní splátok od zmluvy odstúpiť jednostranne, ak nebudú splnené podmienky uvedené vo výzve. Veriteľ môže od zmluvy odstúpiť jednostranne aj v tých prípadoch, ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu, a to napríklad opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných predpisov, zmenou stavby bez súhlasu veriteľa apod. Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade naplnenia bodu 8.4. je dlžník povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10% z celej dlžnej sumy, t.j. súčtu zostatku istiny a úroku a vrátiť na účet veriteľa istinu, zostatok úroku a ak bol poskytnutý nenávratný príspevok, aj ten, v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkovi. Žalobca odstúpil od Zmluvy o úvere, čím sa celý dlh stal splatným (ďalej aj „Odstúpenie“). V Odstúpení Žalobca vyzval dlžníka na úhradu dlhu v celkovej výške 42.049,41 EUR v lehote do 30 dní od doručenia Odstúpenia. Žalovaný si Odstúpenie neprevzal na pošte v odbernej lehote, zásielka bola následne vrátená Žalobcovi, čím sa považuje za doručení v deň uloženia zásielky na pošte (t.j. dňa 02.06.2021). Po ukončení odbernej lehoty bola zásielka vrátená späť Žalobcovi s dôvodom vrátenia „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“, ako to vyplýva z listiny doloženej v spise – neprevzatej zásielky.

13. Je nevyhnutné uviesť, že Rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 24C/110/2006-487 ešte zo dňa 01.04.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.05.2014 a vykonateľnosť dňa 25.05.2014, boli dlžníci spoločne a nerozdielne zaviazaní zaplatiť ŠFRB sumu 9.583,38 EUR, čo predstavovalo 103 splatných a neuhradených splátok. Keďže sa každá splátka skladá zo splátky úveru a zo splátky zmluvného úroku, zo sumy 9.583,38 EUR predstavuje čiastka 5.215,62 EUR neuhradený úver a čiastka 4.367,76 EUR neuhradené zmluvné úroky. Za účelom vymoženía pohľadávky 9.583,38 EUR bolo vedené exekučné konanie najskôr JUDr. Halásom, súdnym exekútorom so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave pod EX 8/2016, pričom v priebehu exekučného konania EX 8/2016 nebola vymáhaná pohľadávka uhradená, a to ani čiastočným plnením. Následne po účinnosti zákona č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov a po zastavení exekučného konania EX 8/2016 je aktuálne pohľadávka vymáhaná JUDr. Šajánkom so sídlom Exekútorského úradu v Skalici pod EX 542/2022. V priebehu exekučného konania EX 542/2022 nebola vymáhaná pohľadávka uhradená, a to ani čiastočným plnením. V Obchodnom vestníku bolo dňa 11. 02. 2021 zverejnené rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 20Ok/6/2021, v zmysle ktorého bol na majetok D. B., nar.: XX.XX. XXXX, trvale bytom Želovce, prechodne bytom G.

H. X/XXX, F. vyhlásený konkurz. Zároveň Okresný súd Banská Bystrica oddžil dlžníka tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v tomto konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze a dlhov, ktoré sú vylúčené z uspokojenia. Žalobca si ako veriteľ dlžníka D. B., O.: XX.XX.XXXX na základe prihlášky prihlásil do konkurzu pohľadávku v celkovej výške 38.662,88 EUR. V Obchodnom vestníku č. 114/2023 bol dňa 15. 06. 2023 zverejnený oznam správca, v zmysle ktorého konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu. V súlade s ustanovením § 167v ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov správca preto oznámil, že konkurz vyhlásený na majetok dlžníka D. B., nar. XX.XX.XXXX sa končí.

14. Nakoľko žalovaný poskytnutý úver nesplácal riadne a včas, a to ani po výzvach zo strany žalobcu, žalobca ku dňu 20.05.2021 od predmetnej zmluvy odstúpil, v zmysle článku 8.4. zmluvy. Navyše, v prípade odstúpenia podľa bodu 8.4. vzniklo žalobcovi právo a zmluvnú pokutu vo výške 10% z celej dlžnej sumy. Žalovaný po odstúpení od zmluvy neuhradil žiadnu sumu. Žalobca pri podávaní žaloby správne zohľadnil fakt, že o časti nároku už bolo právoplatne rozhodnuté – t.j. Žalobcovi bol priznaný nárok na úhradu sumy 9.583,38 EUR (suma 5.215,62 EUR pripadla na neuhradenú istinu a suma 4.367,76 EUR pripadla na neuhradený zmluvný úrok), Žalobcov nárok teda po podaní žaloby až do vydania (teda predstavuje rozdiel medzi sumou 22.094,96 EUR, t.j. výškou nesplatennej istiny uvedenou v Odstúpení a sumou 5.215,62 EUR), zmluvný úrok vo výške 4.261,33 EUR (teda rozdiel medzi výškou zmluvného úroku vyčísleného ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy – t.j. 8. 629,09 EUR a sumou 4. 367,76 EUR), úrok z omeškania vyčíslený ku dňu účinnosti odstúpenia od zmluvy vo výške 8.326,22 EUR, zmluvnú pokutu vo výške 3.070,33 EUR, zmluvný úrok vo výške 2,6% p.a. z nesplatennej istiny vo výške 22.094,96 EUR od 03.07.2021 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 8,00 % p. a. z nesplatennej istiny vo výške 22.094,96 EUR od 03.07.2021 do zaplataenia.

15. Žalovaný v konaní účinne nepoprel žiadne skutkové tvrdenia uvádzané Žalobcom. Pokiaľ Žalovaný počas konania uviedol, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, že nemá dostatok majetku a že jeho zdravotný stav nie je priaznivý, súd konštatuje, že tieto tvrdenia nie sú spôsobilé mať za následok zánik pohľadávky. Pokiaľ Žalovaný v konaní uviedol, že o nároku už raz rozhodlo v konaní č.k. 24C/110/2006, súd uvádza, že rozsudkom č.k. 24C/110/2006 bol žalovaný zaviazaný na úhradu 103 splatných a neuhradených splátok (podľa počtu omeškaných splátok ku dňu vydania predmetného rozsudku). Žalobca sa však nárokom uplatneným v tomto konaní (o zaplataenie istiny 16.879,34 EUR) domáha len zaplataenia rozdielu medzi celkovou výškou pohľadávky t.j. poskytnutého úveru spolu s príslušenstvom a sumy, na úhradu ktorej bol Žalovaný zaviazaný na základe právoplatného Rozsudku č.k. 24C/110/2006. Tvrdenia uvedené Žalovaným nie sú pre rozhodnutie v prejednávanej veci relevantné.

16. Podľa ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o tvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

17. Podľa ustanovenia § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka, strany sa môžu odchýliť od ustanovení tejto časti zákona alebo jej jednotlivé ustanovenia vylúčiť s výnimkou § 261 a § 262 ods. 2, § 263 až 272, § 273 ods. 1, § 276 až 289, 301, 303, 304, § 306 ods. 2 a 3, § 308, § 311 ods. 1, § 312, 313, § 321 ods. 4, § 324, 340a, 340b, 341, 365, 369 až 369d, 370, 371, 376, 382, 384, 386 až 408, 408a, 444, 458, 459, 477, 478, § 479 ods. 2, § 480, 481, § 483 ods. 3, § 488, 493, 499, § 509 ods. 1, § 592, 597, § 655 ods. 1, § 655a, § 660 ods. 2 až 4, § 668 ods. 3, § 668a, 669, 669a, 672a, 675, 676 ods. 1 a 2, § 711, 720, 725, 729, 743 a 771c.

18. Ustanovenie § 261 Obchodného zákonníka vyjadruje spôsob úpravy obchodných záväzkových vzťahov, t.j. upravuje podmienky, po splnení ktorých sa obligatórne uplatní úprava Obchodného zákonníka v záväzkových vzťahoch. Ide o povahu, resp. podstatu samého vzťahu, a to bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkových vzťahov. V týchto prípadoch nie je rozhodujúci subjekt, ale objekt záväzkového vzťahu, t.j. dominantným znakom týchto vzťahov je obsahová stránka a nie vlastnosť subjektu - môže vzniknúť medzi osobami, ktoré nemajú povahu podnikateľských subjektov

(nepodnikatelia). Ustanovenia § 261 sú kogentnými ustanoveniami, čo znamená, že aplikáciu týchto zákonných ustanovení zmluvné strany v ich právnom vzťahu nemôžu vylúčiť. Vzhľadom na explicitnosť ustanovení § 261 ods. 3 v spojení s ustanovením § 263 Obchodného zákonníka nemôžu zmluvné strany žiadnou interpretáciou eliminovať použitie všeobecných ustanovení o obchodných záväzkových vzťahoch. Takáto interpretácia by viedla k obchádzaniu zákona – Obchodného zákonníka, ktorý má v tejto časti vo vzťahu ku Občianskemu zákonníku vzťah predpisu *lex specialis*.

19. Podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20. Podľa ustanovenia § 502 ods. 1 vety prvej Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

21. Podľa ustanovenia § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

22. Podľa ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

23. Podľa ustanovenia § 344 Obchodného zákonníka, od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon.

24. Podľa ustanovenia § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka, odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane; po tejto dobe nemožno účinky odstúpenia od zmluvy odvolať alebo meniť bez súhlasu druhej strany.

25. Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka, dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

26. Podľa ustanovenia § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatennej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

27. V zmysle čl. 8 základných princípov Civilného sporového poriadku, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

28. Podľa ustanovenia § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

29. Podľa ustanovenia § 149 Civilného sporového poriadku, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

30. Podľa ustanovenia § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Podľa ods. 2 na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

31. Podľa ustanovenia § 151 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

32. Podľa ustanovenia § 185 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

34. Podľa ustanovenia § 215 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

35. Civilný sporový poriadok (čl. 8 Základných princípov, § 132 ods. 1, § 150 ods. 1) ako zákonný procesný predpis, ktorým sa riadi civilné sporové konanie, je postavený na zásade kontradiktórnosti sporu dvoch rovnocenných strán, ktorý je potom ovládaný prejednacím princípom. Ten spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti, rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti, je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Strana má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu. Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia a dôkazy. Nie je jeho povinnosťou a nemá ani právo vykonávať dokazovanie o rozhodujúcich skutočnostiach bez návrhu strán sporu. Neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena vedie k strate sporu. Dôkazné prostriedky možno navrhovať spôsobom a v lehotách v zmysle Civilného sporového poriadku v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

36. Vzhľadom ku skutočnosti, že predmetné konanie má charakter kontradiktórneho a sporového konania, kedy sú to práve sporové strany, ktorých zaťažuje povinnosť uviesť súdu skutočnosti osvedčujúce vznik a dôvodnosť uplatneného nároku, resp. v prípade obrany, uviesť súdu skutočnosti uplatnený nárok spochybňujúce, resp. úplne vylučujúce. Túto povinnosť právna teória označuje ako povinnosť unesenia bremena tvrdenia, na ktoré následne nadväzuje aj povinnosť unesenia dôkazného bremena. Znamená to, že sporové strany sú povinné nielen tvrdiť určité relevantné skutočnosti, ale zároveň na ich preukázanie sú povinné označiť dôkazy. V prípade, že neunesú dôkazné bremeno, ani bremeno tvrdenia, nemôžu byť v konaní úspešní.

37. Pri posudzovaní požadovaného úroku z omeškania vychádzal súd zo skutočnosti, že zo strany žalovaného nedošlo k úhrade dlžnej sumy, čím v zmysle § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka, žalobcovi vznikol zákonný nárok požadovať popri plnení istiny aj úroky z omeškania. Základná úroková sadzba ECB k 03. 07. 2021 (prvý deň omeškania) bola 0,00 % p.a. zvýšená o 8 percentuálnych bodov, čo znamená výšku úroku z omeškania 8,00 % p. a. Žalobca si uplatňuje úrok z omeškania v zmysle § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, vo výške 8,00 % p.a. odo dňa 03.07.2021 do zaplatenia dlžnej sumy. Na základe uvedeného preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 8,00 % ročne z nesplatennej istiny vo výške 22.094,96 eur od 03.07.2021 do zaplatenia. Súd dodáva, že výška úrokov nebola žalovaným rozporovaná.

38. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobca v konaní ako veriteľ preukázal právny titul, pričom jeho skutkové tvrdenia podložil relevantnými listinnými dôkazmi. Žalovaný v konaní nepreukázal, že mu vzniknutý dlh nevznikol, že vzniknutý dlh zaplatil alebo že dlh mal byť v inej výške. Na základe uvedeného súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

39. Ak sa v odôvodnení súd nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra

1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Zároveň súd uvádza, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

40. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

41. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

42. Podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. Podľa ustanovenia § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

44. Súdne konanie predstavuje jeden celok od podania žaloby až po meritórne rozhodnutie súdu, a týka sa to aj rozhodovania o nároku na náhradu trov konania. Úspech v konaní sa teda aj pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania posudzuje v závislosti od konečného meritórneho rozhodnutia, preto je treba pri posúdení nároku na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania vychádzať z toho, ktorá strana bola v konečnom dôsledku v konaní úspešná.

45. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobcovi ako procesne úspešnej strane konania priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Trnava.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.).